

Recensie klassiek

Het Meccore String Quartet. FOTO SIMON VAN BOXTEL

Thomas Beijer componeert grappig stuk, maar overtuigt minder als kwintetpianist

Krasserige strijkers om te illustreren dat er met een kroontjespen wordt getekend. Elegante polyfonie om een portret in fijne lijnen te laten zien. Of een dalend glissando alsof er een inktdruppel op het papier valt. Bij de wereldpremière van *Five Ink Drawings for String Quartet* van Thomas Beijer in de Deventer Schouwburg was het alsof je achter de schouder van de tekenaar meekeek hoe er kunstwerken ontstonden.

Op het podium zat het Poolse Meccore String Quartet dat enkele jaren terug tijdens het Delft Chamber Music Festival zo onder de indruk was van de componist dat het hem vroeg een stuk voor die bezetting te componeren.

In de vijf delen liet Beijer zich inspireren door de stijl van Pablo Picasso en Quentin Blake. Door beeldende kunst als uitgangspunt te nemen, staat Beijer als compo-

---

Met weemoedig
thema dat door
het gehele werk
vervlochten is

---

nist in een belangrijke traditie. Denk aan componisten als Max Reger en Sergei Rachmaninov, die de indringende sfeer van een schilderij van Arnold Böcklin in klank wisten te vatten.

Bij Beijer zijn het geen bestaande kunstwerken, maar tekeningen die alleen in zijn hoofd tot leven kwamen. Dat de componist zelf tekenaar is, hoor je terug in grappige vondsten. Zo laat hij een melodie die duidelijk als einde bedoeld is meerdere keren herhalen. Want wanneer is een kunstwerk eigenlijk af? Het is een belangrijk dilemma voor de tekenaar.

Dat Beijer ook een begaafd pianist is, liet hij horen door aan te schuiven voor twee pianokwintetten. De keuze voor het kwintet van Juliusz Zarebski was een schot in

de roos. De Poolse componist schreef een ontzettend meeslepend werk, dat geheel ten onrechte zo onbekend is. Gelijk vanaf de eerste maten beginnen viool en altviool een weemoedig thema dat door het gehele werk vervlochten is.

Technisch klonk het allemaal prachtig. Het was alleen jammer dat er weinig interactie was tussen Beijer en het Meccore String Quartet. Je wilde dat de uitvoerenden elkaar melodieën aanreikten, dan zouden de lange lijnen in het werk beter tot zijn recht zijn gekomen. De muziek bleef nu erg aan de oppervlakte.

Ook bij het *Pianokwintet* van Brahms deed dat probleem zich voor. Het stuk was in Beijers praatje vooraf terecht nog aangekondigd als het wonder van de kamermuziek. Maar dat wisten ze niet helemaal waar te maken. Brahms houdt het vuur brandende met lange melodische lijnen. Het devies voor de strijkers en pianist is: geef veel, maar niet te veel. Je moet een middenweg vinden. Dat heeft vooral ook te maken met orkestrale karakter van het werk.

Beijer en het Meccore String Quartet hielden het wel erg klein. Klankkleuren lieten ze voor zichzelf spreken, zonder moeite te doen ze met elkaar te laten mengen. Om in beelden te blijven: we liepen door een prachtig stadspark aan het einde van de zomer. Mooi natuurlijk, maar ook te flets. Vooral omdat het een herfstbos met felgele ginkgo's, rode esdoorns en scharlakenrode eiken had kunnen zijn.

Nog te horen in Utrecht (20 november, daar zonder Zarebski, maar met een kwartet van Beethoven), Arnhem (22 november), Amsterdam (23 november) en Rotterdam (26 november). Info: meccorequartet.com of thomasbeijer.com

Hugo Jager